

ABRIL 1870

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA
Aquest número 10 cts. per tot Espanya
NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

CAL APROFITAR-HO

—Ho veu home, com de la Plaça de Catalunya també s'en pot treure profit?
—I aixó?
—Miri: hi fan exposicions

Cop d'estat a Egipte

Ja tenim un altre Govern dictatorial: el d'Egipte.

El Parlament no obeïa el rei Fuad, no servia fidelment la política anglesa, això és, no era traïdor a la llibertat del seu país i ha estat dissolt per tres anys.

Per tres anys, diu el nou rei absolut.

Si n'hi ha prou amb tres anys per sotmetre els patriotes egipcis i reduir els partidaris de la independència, després del trienni de dictadura es convocaran eleccions.

Si la tivantor entre Londres i el Cairo no minva, el Govern de força es perllongarà el temps que convingui.

No inventem res. No comentem. Reproduïm tan sols les notícies que publiquen els diaris.

Afegirem només pel nostre compte que això que ara succeeix a Egipte no ens sorprèn gens.

Els actuals esdeveniments són conseqüència d'altres anteriors i no calia ésser profeta per a endevinar-los.

El conflicte que esclatà amb motiu de la llei de Reunions públiques i la dimissió de Nabas Paixà havien de venir a raure a això.

Anglaterra, pàtria de la llibertat!...

Simó Radowitzky

¿Serà l'Irigoyen més huma i més clement que el seu antecessor en la presidència de la República Argentina i concedirà l'indult de Radowitzky que el doctor Alvear no va voler atorgar?

Aquesta és la pregunta que el liberalisme universal, representat per periòdics, escriptors i homes de vanguardia intel·lectual, social i política, es fa ara arreu del món.

Els treballadors de Buenos Aires han aconseguit que s'interessessin per la sort de llur "germà" Simó—com allà baix li diuen—totes les persones senzilles i tots els cors nobles d'ambdós continents.

La mateixa opinió espanyola, actualment tan adormida i tan indiferent a campanyes d'aquesta mena, comença a desvetllar-se i a enternir-se i a sumar-se al cor de veus pietoses que demanen la llibertat del pres d'Us latuia.

Si es fes a Espanya un plebiscit i es recollissin signatures sollicitant indulgència per Radowitzky se n'arreglegaria un gavadal.

I no serien totes d'obriers i militants extremistes que tenen a l'agressor de Falcón per un heroi i un màrtir de les seves idees.

N'hi hauria de gent moderada, que jutjant el fet d'autes amb criteri i inclús condemnant-lo en consciència, troben en el gest de Radowitzky tantes atenuants que aconsellen l'exercici de la gràcia d'indult al Poder Executiu.

El de Radowitzky, en efecte, és un cas individual, absolutament isolat.

La bomba llançada contra el coronel Falcon fou conseqüència dels successos de la Plaça Lorea, és a dir, de la *masacre* de pacífics manifestants ordenada pel cap de Policia de Buenos Aires, amb motiu de la Festa del Treball del primer de maig de 1909.

L'autor de l'atemptat contra Falcón va ésser un menor, un jovenet de dinou anys.

Radowitzky, per aquest motiu, no pogué ésser condemnat a mort i se li imposà la pena de cadena perpètua, de la qual ha complert tants anys ja com tenia quan agredí Falcon.

Tenint en compte tots aquests antecedents i la bona conducta observada pel detingut al presidi i que el delinqüent procedí en el seu acte per motius idealistes i absolutament desinteressats i que el règim a la penitenciària de la Terra de Foc és severíssim i el clima cruel, els partidaris d'una política temperada i d'un Dret Penal més cordial, demanen a Europa i a Amèrica el perdó i l'alliberació de Simó Radowitzky.

Hem dit abans que aquesta campanya misericordiosa que a França i a l'Argentina fa temps que dura, comença a tenir ressò a

Espanya i a aixecar ací espiritual polsaguera.

Són molts, en efecte, els articles que hem llegit a la premsa espanyola a favor de Radowitzky i més els ciutadans que ens encoratgen i esperonen a pregar per l'ànima i el cos del germà Simó.

I és obeint aquestes excitacions nobilíssimes que escrivim les presents ratlles.

ANGEL SAMBLANCAT

Les forces desconegudes

Un dia em trobava, per atzar, en una audiència del tribunal correccional on es jutjava un banal afer de cops i ferides seguit d'un pugilat a la via pública. L'advocat que pledejava per l'inculpat (és a dir, pel vencedor), començà així el seu discurs, molt destrament, al nostre entendre.

—Aquell dia el temps era molt tempestuós.

El president del tribunal alçà dolçament la mà i murmurà, tant pel seu divertiment personal, com per provar als assistents que era un lletrat agut:

—Senyor, el temps no té res a veure amb aquest afer...

Greu error fisiològic i psicològic.

L'electricitat continguda en l'atmosfera i que acaba de carregar un sistema nerviós, és la causa determinant de certs actes impulsius, i cal que constitueixi una excusa jurídica.

L'home és un acumulador elèctric, de la mateixa manera que és un motor d'alcohol... El criminal alcohòlic no sembla gaire excusable, car ha comès el crim inicial d'emmagatzemar-se voluntàriament unes forces nocives. En canvi és involuntàriament que emmagatzemem l'energia elèctrica i l'empremem després ben a desgrat nostre.

Abans de la tempestat ens mostrem inquietos o aclaparats, les plantes cauen lasses, les noies mostren una nerviositat insuportable que els pedagogs han pogut observar clarament. La fauna i la flora exhalen perfums exasperats; la mar esdevé fosforescent, els homes i les dones mostren una irritabilitat excepcional o una sensualitat particular.

Gran èxit

JOSEP PLA

CAMBO

4'50 Pessetes

Si tot això va així és per l'acció de certs microbis que la tempestat excita i que es multipliquen sota aquesta influència magnètica amb un ardor extraordinari.

Així, l'electricitat atmosfèrica influeix sobre tots els organismes de dalt a baix a l'escala dels éssers.

En temps tempestuosos veieu la gent disputar per totes les cantonades del carrer. Moltes revolucions han tingut lloc en dies tempestuosos. Sobre l'ànima de les multituds la tempesta també té un poder excitant.

Els doctors i el reclús

—El teu cervell ja està equilibrat, ja està centrat. Per tant, queda proclamada la teva curació.

Aquestes foren les últimes paraules pronunciades pels savis doctors, dirigides a un pobre reclús que tanmateix feia un rengle d'anys que estava al manicomi.

Quan ell va oir tals paraules, el seu rostre s'enriolà de tal gravetat que, de primer antuvi, els doctors van treure'n una impressió verament alarmant. Però el reclús, bo i incorporant-se en el seu seient, fità serenament l'esguard als doctors i els digué:

—El que acabeu de declarar, doctors, en comptes d'encisar-me, m'ha desconhortat. Jo estava immensament freturós de poder romandre ací dintre amb la meva bogeria. Perquè, oh, la meva bogeria!, si vosaltres l'haguéssiu pogut fruir, execraríeu aquest jorn nefast que us desperta de l'èxtasi més diví. Aquesta manifestació que jo us faig, tal vegada, us farà vacillar i creure que jo encara sóc boig.

Tan debò que ho fos!... Afigureu-vos que en la crisi de la meva bogeria veia el món sense màcula de pecat i que els homes de tan bons minyons que erem ens havíem tornat de pasta d'infant, i per no trencar el fil de tan bella harmonia i de tan gaia germanor, àdhuc ens partíem un gram de felicitat perquè aquesta estés ben repartida i nivellada. Tot això s'ha esfumat i em trobo ara enfront la crua i misèrrima realitat del món presagiant un dolorós aconeteixement.

—Quin esdeveniment és aquest que presagies?—li increpà un dels doctors.

El reclús, brandant la testa i amb somriure irònic, contestà:

—Es una llàstima, doctors, que hàgiu pogut realitzar la meva curació, puix haurà estat un èxit momentani, mal assolit, sota el punt científic, perquè jo, prompte tornaré a ésser boig com adés. De portes enfora, també hi han boigs, i com és possible que el meu cervell pugui conservar-se incòmode entre un contacte permanent amb boigs? Vosaltres, doctors, esteu segurs de posseir una mentalitat perfecta?

L'afirmació és molt aventurada.

Jo crec que si els boigs estessin solament dintre els manicomis, al món hom podria viure-hi confiadament, però, noi, ningú no pot vanar-se d'ésser posseïdor d'una tranquil·litat completa.

La vida de l'home està a mercè d'un continu sobresalt, d'un sobresalt que ell mateix s'ha creat. Doncs, si el seu coneixement fos preclar, en comptes d'un sobresalt continu s'hauria creat una vida de pau i benestar. Així és, que tant em fa romandre ací dintre com al defora.

Els doctors es retiraren ratificant les belles reflexions del reclús.

Les portes del manicomi s'obriren, i un home, amb pas calmos, va eixir-ne. On anava? No ho sabia. Qualsevol indret li era igual.

ALFRED COSTA

La pau universal

Es parla de la pau universal i em sembla que no és més que martingala; cada nació es prepara tant com pot i van enrobustint-se les esquadres.

Els odis van minant a poc a poc i projecten una ombra de fantasma; lluites de raça i de religió, assassinats dels homes que més valen, i es predica la pau universal i a cada mot, hi ha un brunzir de bales.

Tots coneixem "el quint, no mataràs", i l'Obregón fou mort per un salvatge, per un cor ple de fosca i tenebror que un hom ja s'afigura com pensava.

"Cal perdonar els nostres enemics!" "La venjança és una cosa anticristiana!" Tot això, a mi em sembla molt bonic, però crec que només són belles frases, i a sota pots hi ha un so de canons i una insensible sordera de bales.

Quan lleigeix "La Santa Inquisició", i les guerres cruels de les croades, i l'empait dels jueus, a tort i a dret, "el quint, no mataràs" no l'entenc gaire.

Es parla de la pau universal, es firmarà un tractat abans de gaire. Això va bé, perquè calma un poquet, però, ben francament, jo no hi crec massa.

Recordau que Caim matà l'Abel. Sols hi havia dos homes, i es mataven.

FLIC

La joventut i els llibres

Es un fet que tothom pot constatar la febre de llibres existent a casa nostra. Es un fet també que la joventut llegeix molt. Certament, això que sembla un cas extraordinari no té la importància que hom atribuiria per exemple a la joventut de la passada centúria. I és que aquest despertar, aquest desvetllament espiritual s'ha efectuat a Catalunya en uns moments de gran transcendència.

Ara, ja no es sols a Barcelona on la joventut llegeix; és arreu de Catalunya on s'han format grups de joves propagadors del llibre. Puig i Ferréter, el nostre gran escriptor ens en parlava, no fa gaires dies, amb motiu d'haver visitat alguns d'aquests grups a Valls, Reus, Torelló i altres pobles i viles. I, darrerament, un fet ben edificant l'ha donat Vilanova i Geltrú, amb motiu de la Fira del Llibre.

Fins ara, a la joventut li havien donat a llegir una literatura mancada de la força de les idees.

En el mes passat s'iniciaren tres col·leccions, ben valentes per cert, les quals es proposen, ultra, donar a conèixer les obres dels millors autors de casa nostra, publicar traduccions de les obres mestres dels més profunds escriptors estrangers.

Tal ha succeït amb l'aparició de "Càndid" de Voltaire, i de "Manón", de Prevost. La col·lecció "La sageta", sots l'experta direcció del doctor Aguadé Miró, ha vingut a donar un noble impuls a la nostra literatura, amb l'aparició del primer volum, publicant la intensíssima i darrera producció del vibrant Puig i Ferréter "Vida interior d'un escriptor".

Pere Coromines ens ha donat, també, amb "La mort de Joan Apòstol", tres novel·les on la força agudíssima de Coromines ve a col·locar—com diu molt bé Francesc Madrid—, el seu darrer llibre entre els millors apareguts a casa nostra d'un quant temps ençà.

La joventut d'avui, trobant-se amb llibres com els que van apareixent, i, sobretot, si es porten a cap les traduccions de Tols-

LES DESGRACIES MAI NO VENEN SOLES

—I, ja ho veus, ara que he trobat feina, després de tant temps, he perdut les ganes de treballar.

toi, Dostoiewski, Stendhal i d'altres, podrà portar a cap la tasca de la seva formació espiritual vers una idea de collectivitat.

La joventut demana llibres. Cal que els escriptors pensin amb la gran responsabilitat en què caurien si els llurs llibres no donessin el que la joventut els demana.

La joventut, en demanar llibres, vol llibres d'idees, llibres que facin despertar en ells l'afany de conèixer més, que els obrin nous horitzons; que el llibre, ultra un enriquiment per a l'esperit, sigui una arma de combat contra les idees migrades i contra tots els localismes.

No hi fa res que quatre veus s'aixequin protestant. No hi fa res que els llibres, que apareixin, facin sortir la rojor aparent a les galtes d'alguns crítics.

JOSEP MARIMÓN

L'esperit reaccionari del general Foch

El gran mariscal francès acaba de fer un il·luc servei a la seva pàtria, amb les manifestacions darrerament expressades a un redactor de l'agència periodística internacional "Europress".

Sembla mentida que el cap militar d'un país tan democràtic com és França, pugui fer declaracions que no haurien refusat signar Bismark i Guillem II, en els moments precisos d'ésser aprovat arreu del món el Pacte Kellog contra la guerra.

Diu el mariscal Foch que, tot intent de revisió dels Tractats internacionals que van sancionar el resultat de la gran lluita mundial, deu considerar-se com un nou perill de guerra provocada pels qui remoguin la qüestió. Diu també que cal tornar al costum de discutir els conflictes internacionals en "petit comité", o sigui a la diplomàcia secreta; car, segons ell, l'excessiva publicitat que la Societat de les Nacions dona als seus debats pot excitar les passions dels pobles i ésser origen de nous conflictes.

Pel que fa referència a la intangibilitat dels pactes signats en moments de passió i de rancúnia, molt naturals després d'una guerra tan cruel, ens fa l'efecte de què, quan

vol evitar-se tota revisió, és que no es té massa confiança en la justícia dels Tractats, i això, un poble que va donar la seva sang per la Llibertat i per la Justícia, no pot fer-ho dignament.

I quant a la reserva i caràcter privat dels pactes internacionals, ¿no ha estat prou forta la lliçó del resultat que donen?

Creu el mariscal Foch que, si abans de 1914 s'haguessin fet públicament tots els pactes internacionals, i hagués estat necessària la conformitat popular per anar a la guerra, aquesta s'hauria produït?

Quan els interessos i les vides d'una nació han estat pendents de la voluntat de comptades persones que, sense arriscar personalment la vida podien fer experiències bèl·liques per a satisfer ambicions i vanitats folles, ha estat possible tractar els pobles com si fossin ramats de bous i portar-los a l'es-corxadador impunement

L'única forma d'evitar una repetició de la gran tragèdia és discutir-ho tot a la llum del dia i donar intervenció als afers internacionals al major nombre possible de representants de les classes populars, als qui, si arriba el cas, es puguin demanar responsabilitats d'una manera efectiva. Llibertat i Democràcia, heus ací la fórmula.

ENRIC TUBAU

Siguem optimistes

Heus ací una nova de l'Agència Fabra: "El nombre d'obres sense feina a Londres pujava, en 23 d'abril darrer, a 1.062.300 que representa una disminució de 21.474, amb relació a la setmana anterior."

Quina alegria donen aquestes noves! La vida és un Paradís!

Cal ésser optimista!

L'últim èxit de llibreria

PERE COROMINES

LA MORT

D'EN

JOAN APOSTOL

3 Pessetes

Correu de l'estranger

La lluita religiosa a Mèxic

Obregon ha estat una nova víctima del fanatisme religiós. Estem, doncs, davant d'un crim polític, que no és més que un dels múltiples episodis de la lluita entre clericals i anticlericals.

Els mètodes emprats per una part i per altra, són sovint tan ferotges com sumaris. I no són, certament, els catòlics els que queden enrera en ferotgia. Recordeu només aquell tren-correu detingut pels clericals i cremat amb tot el seu personal al crit de "¡Visca Crist Rei!"

El crim d'Obregon—el mateix que el de Calles—és el voler fer entrar a la legalitat una clerecia que batalla per mantenir privilegis anticonstitucionals i que, per tots els mitjans, vol escapar a la llei comuna.

Aquesta clerecia ha refusat sempre, a despit de les lleis promulgades fa més de mig segle, d'enregistrar els seus bens i de pagar l'impost normal. Segons els casos, la clerecia s'ha recolzat en els elements demagògics o en les potències estrangeres, per seguir el seu joc egoïsta.

Cada vegada que un president ha pretès fer-la entrar en orde i aplicar-li les regles dictades en interès del país, la clerecia s'ha revoltat i s'ha planyut que era perseguida.

I com que Obregon tenia de prendre per a sis anys—a partir de desembre pròxim—, la càrrega presidencial, els fanàtics del clericalisme han cregut que aquest home de mà de ferro seria infinitament perillós per a ells.

Ara es planteja el problema de la successió del president assassinat. La constitució no permet dos mandats consecutius. Tanmateix, hom pot entreveure el propòsit de què el president Calles sigui, malgrat aquesta disposició, mantingut en les seves funcions o reeligit. La Constitució serà esmenada una vegada més per afrontar la situació difícil que ha estat creada per la situació d'Obregon.

En tot cas, el president Calles és sempre al seu lloc i amb una energia terrible. Ha pres tot un seguit de mesures per reforçar la disciplina a Mèxic. Esperant que el problema constitucional sigui resolt, ha decidit reprimir tots els disturbis, amb la més gran severitat.

Petits comentaris

Cada any, al fort de les calors, rars són els dies que, en un lloc o altre, no es declari un incendi.

L'estiu, millor dit, el foc és el pitjor enemic de les terres ermes. Intencionat unes vegades, casual altres, el cas és que les clapes de terra devastades pel foc són nombroses.

Segurament, algunes hectàrees de terra que les flames consumeixen foren bones per a conreu si l'egoisme dels propietaris cedís un poc.

Però aquests, la majoria, prefereixen tenir-les ermes, abans de protegir un parcer o arrendatari que les faria produir.

Tenim tan arrelades les preocupacions i els prejudicis que, tanmateix, enyoràvem fer el ridícul. I, el verament llastimós, és que cada vegada sigui amb el pretext de la moral que fem el "crosta".

Els que s'escandalitzen davant d'una obra d'art no saben discernir, confonent lamentablement la carn amb l'esperit.

El nu artístic no és cap perill torbador per als menors d'edat. L'art és inofensiu.

Avergonyim-nos-en: aquesta vegada, com altres, triomfaran les preocupacions i els prejudicis, i la tela de Togores no serà admesa al Museu.

D'ací endavant als Museus només hi tindrán entrada els ex-vots.

Camí d'Amèrica el "Barcelona", celebrades les vetllades de boxa i els campionats d'atletisme, ha acabat el neguit i la febre esportiva.

Quina llàstima! Perquè ara no sabrem què discutir. Hi ha tan poques coses que mereixin comentar-se amb apassionament, fora dels esports!

Sovint es llegeixen notes, a la premsa, dels qui volen fer reintegrar la gent al camp. Escriure solucions poc costa; el que ja és bon xic més difícil és convèncer. I la gent que ha anat del camp a la ciutat, on la vida, diguin el que vulguin, és més humana, no tan fàcilment es reintegraran a la terra.

Indubtablement farien millor feina els que treballen per retornar-los al camp, si esmercessin les seves activitats en retenir els que encara no s'han decidit a emigrar a la ciutat, protegint l'agricultura, perquè l'obrer del camp, que és en la majoria dels casos propietari a l'ensem, posés amor al terror.

Com que els obrers no van a estiuar, creiem que la calor no serà obstacle perquè la construcció de les quatre mil cases barates, per a acabar amb la vergonya de les barraques, vagi a pas de bou, com tantes i tantes obres que només s'han començat.

Totes les nacions, i d'una manera especial Itàlia, han adreçat efusives felicitacions al Govern dels Soviets per la humanitària obra, portada a cap per la tripulació del trencagels "Krassin", al salvament dels expedicionaris del Pol.

Això ens recorda—i consti que és veritat—

J. Vallès i Pujals
Elogi de Catalunya
3.ª edició popular 2'50 Ptes.

ELS HOMES PRACTICS

—Vaig demanar-li que em rentés la taca inferida al meu honor.
—I us vàreu desafiar?
—No, va dir-me que passés per casa seva, que era tintorer.

L'AVIACIO OPORTUNISTA

—Sembla que interesen molt els viatges al Pol.
—Es pel glac. No veu que s'acosta l'estiu!

EL CAÇADOR PROFESSIONAL

—Mira, avui no em porti's conills ni llebres; porta'm pollastres, gallindis, que són de més fàcil venda.

dic—el cas d'un marrec que s'estestava en què li compressin una maça per anar a matar jueus durant els dies de Setmana Santa.

El seu pare, home seriós i assenyat, li replicà, negant-s'hi:

—No vull, fill meu, que t'indisposis ni facis un tort a ningú. Per més que siguin jueus, qui sap de qui haurem de veure'ns goig.

Sovintegen les víctimes de les "capeas", malgrat la R. O. que prohibeix la celebració llur. I per si els espectacles bàrbars no fossin prous, tenim la noblesa de la boxa, noblesa que pot constatar-se amb la mort d'un xicot de divuit anys a Vigo, terriblement apallissat pel seu rival a Monforte, i l'estat desesperat de Morales a València.

Comentaris? Cap. Perquè, si, diguem el que vulguem, es celebraran "capeas" i vetllades de boxa?

L'esperit morbós dels espectadors necessita d'aquests espectacles.

Es cert, sí, fa molta calor, però, segurament els que més es queixen de la xafigor, són els que menys la senten.

Hi estem tan fets, els que hivern i estiu tenim les mateixes obligacions a suportar les rigors del temps!

Biarritz, Baden-Baden, Sant Sebastià..., per a nosaltres no existeixen.

PONCELL

Cartes a una amiga

Gentil fadrina: Rebuda ja la seva última, i amb la present em permeto escriure-li noves ratlles, ja que una promesa és un deure. En canvi, el llibre de la Vida, en el capítol "Jovenut" ens promet un temps molt falaguer i feliç, però, en girar el full, no sabem si ens serà enganyós.

Permeti que em fixi, amb allò que diu que amb els dimonis de l'Infern no hi vol tractes.

¿Es que vostè creu també amb aquesta inícuca invenció dels homes? Es supersticiosa?

¿Com pot concebre dins del seu cervell aquest fenomen creat, segons diuen, pels que no compleixen els manaments de l'Església?

¿Podem creure una cosa, de la qual ningú no pot donar-nos proves de què existeix?

Recordi que la veritat és la veritable nuesa i només viu en tot allò que es veu i que

s'ha vist; amb allò que es té a les mans, que se sent, que hi ha claror de la llum divina de ço innegable.

Vostè, creient amb l'existència de l'Infern, tem el càstig que Déu li prepara quan el cor li marqui l'últim batec... i s'apressa a pecar per després confessar-se, perquè per fer això és necessari pecar.

¿Però no veu que no els hi pot perdonar ningú els seus pecats? ¿Què no sap que el veritable i el més terrible dels confessors és la pròpia consciència?

I no exagero, amiga en lletres; tinc el meu concepte; tinc el meu esperit i la meua idea: no vull matar ni malparlar; tinc menyspreu al vici, a tot el que és injust als sentiments humans, però tampoc crec en un perdó ni en un Infern.

Espero trametre-li altres ratlles, si aquestes em són acceptades amb la mateixa franquesa amb què les escric. Son afectíssim,

PERFECTE AMELLA

LLEIDA

Dies enrra ens visitaren uns periodistes (?) d'un diariet que es publica a Barcelona. Aquest diariet està redactat en castellà i diu que és republicà. Ho diu ell, però ningú no s'ho creu. Aquest diariet és "El Progreso", òrgan—òrgan o orgue?—del terrible y espeluznante Lerroux, conegut més vulgarment per "Don Lacandru".

Aquests periodistes, ¿què venien a fer a Lleida? A conspirar? A armar la revolució A proclamar la República?

L'actitud d'aquests periodistes era enigmàtica, i ens va omplir d'angúnia a tots els lleidatans.

De sobte, quan menys ens ho esperàvem, els misteriosos periodistes desaparegueren.

Lleida passà uns dies d'ansietat mortal. Les autoritats estaven sobre avis. Es temia d'un moment a l'altre que esclatés... Què?... No ho sabem ben bé el què, però si sabem que havia d'esclatar alguna cosa.

Aquells terribles homes de "El Progreso" havien vingut amb una finalitat o altra. Ara hem conegut la finalitat, hem sabut el que volien: venien a fer la "manguela" amb el sabre desveninat.

Amb aquests republicans no anirem enlloc.

A. P.

Una dama nordamericana, la senyora Bernstein, ha presentat davant dels tribunals de Washington una denúncia i una reclamació de 750.000 dòlars contra la senyora Coogan, mare del famós artista cinematogràfic "Chiquilín".

El motiu de la denúncia és que la senyora Coogan va prendre el marit a la senyora Bernstein, i aquesta creu que els danys i perjudicis del fet han d'ésser indemnitzats amb l'expressada quantitat.

Ja són dòlars 750.000 per valoritzar un marit! D'un home així sí que es pot dir que val més or que no pesa.

Diumenge passat, el famós boxador Pauli Uzcudun, que es trobava a Barcelona, va anar a presenciar una cursa de braus a la plaça Monumental, i el públic, en adonar-se d'ell, el va xiular estrepitosament.

A nosaltres el fet no ens produeix fred ni calor; mes si la xiulada vol significar una protesta contra el deport bàrbar que personifica Uzcudun, no creiem que el públic dels "toros" sigui el més autoritzat per a exterioritzar-la.

Perquè dels "toros" a la boxa... si m'embrutes, t'emascaro.

Passant per la carretera que va de Girona a Palamós, uns carreters de bon humor que menaven carros tirats per ases, van fer una juguesca per tal de veure quin dels animals corria més.

I, cop de xurriaca va, cop de xurriaca ve, els pobres rucs van començar a trotar per la carretera com si es trobessin a la pista d'un hipòdrom.

Sembla que el resultat de la cursa no va quedar prou clar, per la qual cosa els carreters que havien fet la juguesca començaren a disputar de manera violenta, i el que havia estat una broma per a passar l'estona distreta, acabà a trets entre ells, resultant dos carreters ferits per arma de foc.

Si els pobres rucs poguessin parlar, fóra molt curiós conèixer l'opinió que devien formar de llurs amos.

Un filantrop dels Estats Units ha lliurat un donatiu de 100.000 francs per a restaurar la Catedral de Chartres.

Això de què un ianqui esmersi 100.000 francs per "Chartres" diu molt poc a favor de la llei seca.

La nova Xina dels nacionalistes que ha establert la seva capitalitat a Nanquín, ha esquinçat tots els tractats internacionals que els antics governants havien signat i degut als quals les potències europees disfrutaven magnífiques concessions territorials.

Això ha fet indignar seriosament totes les cancelleries que veuen com s'esllaviassa de les turpes occidentals una riquesa incalculable, però per ara no tenen altre remei que callar o a tot estirar presentar protestes de caràcter plàtonic.

Qualsevol s'atreveix en moments com els actuals a iniciar una guerra per defensar el dret d'espoliar!

A Egipte el rei ha deixat en suspensió els drets constitucionals que significaven una nosa per a Anglaterra; però com que l'Imperi Britànic no vol carregar amb la responsabilitat d'una dictadura, Chamberlain ha declarat al Parlament de Londres que el Govern Baldwin no intervinirà per a res la política interior de la terra faraònica.

D'això se'n diu tirar la pedra i amagar la mà, que és feina pròpia de tots els partits conservadors.

Si el rei d'Egipte, en comptes de proclamar-se dictador, per tal d'afavorir els interessos d'Anglaterra, hagués permès la lliure expansió del nacionalisme, ja hauríem vist si el Govern Baldwin intervenia o no la política interior de les terres del Nil!

L'ex-Kaiser d'Alemanya ha fet unes declaracions contra les institucions republicanes del seu país, les quals demostren ben clar les intencions gens pacífiques del funest emperador destropat.

Guillem II confia encara amb els regiments prussians per tornar a calçar-se la corona i començar altra vegada les intrigues que van fer esclatar la guerra europea.

Nosaltres som contraris a la pena de mort, però davant dels fets, ens inclinem a creure que si la República Francesa té avui una posició sòlida, ho deu bé a la trista justícia que va fer l'any 93.

L'Acadèmia de Ciències Russa ha creat l'Institut Budhista i es proposa estendre la propaganda de la gran religió asiàtica per les terres occidentals.

No dubtem de l'èxit, car entre nosaltres hi ha gran abundor de fills de Budha.

Ha fet i continua fent tanta calor a Barcelona, que les fàbriques de gel no donen l'abast i, per trobar un trosset de glac, s'han de tenir més recomanacions que per aconseguir una plaça de burot.

I això que acaba de sortir un llibre de Pla, parlant de Cambó!

AQUEST NUMERO HA ESTAT

VISAT PER LA

CENSURA GOVERNATIVA

Imp. La Campana i L'Esquella. Oim, 8.—Barna